

njegovega članka, saj bi avtor po vsem tem pravzaprav moral obširneje eksplicirati svojo formulo, kakšna bodita kultura in umetnost v naši družbi, če naj sploh opravičita svoj obstoj.

Menim, da bi se ob takšni eksplicaciji res lahko razvil resničen dialog med starim in novim, med ustreznim in neustreznim, med funkcionalnim in nefunkcionalnim, med nacionalnim in provincialnim, med resničnim in lažnim, med mrtvim in živim. Kajti vsi vemo, da tudi v kulturi ni vse mrtvo mrtvo in ne vse živo živo. O sleherni smrti in o vsem živem se moramo spet in spet prepričati, zaupajoč bolj svojemu nevernemu Tomaževemu prstu kot pa božji besedi.

NE HVALIMO DNEVA PRED VEČEROM. Naj samo glosiram pojav, ki je v naši javnosti doživel res maksimalno publiciteto: ljubljanski Nedeljski je nedavno dokaj neprijazno obsodil (deloma tudi skozi usta samega pisatelja) vso slovensko kulturno javnost zaradi mačehovskega odnosa do Pavleta Zidarja, predvsem pa seveda slovenske založbe. Z velikim pompom je nato Nedeljski, v dokaz svojega pöguma in kulturnosti, začel objavljati Zidarjev roman v nadaljevanjih in se mu, z nekoliko manj pompa kajpak, že po nekaj objavah javno odpovedal in v imenu nekoga tretjega prijazno pljunil pisatelju v obraz. Zasramovane slovenske založbe pa Pavleta Zidarja še naprej tiskajo.

cc

TA VESELI DAN ALI HOLIDAY ON ICE. V kroniki mesta Ljubljane in vseh njenih petih občin bo december 1967 zapisan z zlatimi črkami: ta mesec je namreč Ljubljana postala resnično imenitno mesto (kot New York ali Pariz), saj jo je prvič v zgodovini obiskala svetovno znana drsalna revija made in USA. Doslej so se namreč umetnosti in športa željni Slovenci morali voziti na ogled drsalnih revij v Celovec, odslej pa bodo lahko drsalce-ljudi in drsalce-opice videli vsako leto sredi same Ljubljane, zakaj Ljubljana ima veličastno športno dvorano, nima pa poštene gledališke hiše, da o koncertni dvorani niti ne govorimo.

In to športno dvorano so v decembru polnili ljudje iz Ljubljane in iz vse Slovenije in baje celo iz tujine; izračunali so, da je bilo blizu 140.000 gledalcev in je bila to ena izmed najbolj obiskanih prireditev na Slovenskem. Vstopnice pri vsem tem niso bile poceni, toda za svoj denar si lahko tudi nekaj videl! Bilo je mnogo čudovitih luči in pisanega blaga, mnogo slabega ali povprečnega drsanja in mnogo neokusnosti, made in USA. Višek le-teh je bil v prizoru, ki je prikazoval dogodivščine Marca Pola, ko so na umetnem ledu postavili prave vislice in dva skoraj zares obesili (tako da sta kakih deset minut bingljala; samo pomislite, kako čudovit prizor za gledalca, ki pravih obešanj ne more več videti in ob njih pasti svojo radovednost!). Toda vse to je bilo dobro in lepo in nihče se ob takšno neslanost ni spotaknil niti v Pismih bralcev, pa čeprav v njih najde mesto protest zoper vsako narobe postavljeno vejico. Panem et circenses za srečno prestopno leto 1968.

Veselje na ledu je odpotovalo in obljubilo na svidenje v prihodnjem decembru. Nato so prešteli dobiček in ta je bil — kot so sporočili — kljub de-

viznim obveznostim tudi dinarsko velik. Namenjen bo baje izgradnji športnih objektov. V redu in prav. Toda ljudje niso hodili gledat na revijo samo šport, ampak je za marsikoga pomenila tudi kulturno prireditev; denar za vstopnino ni šel samo iz proračunskega razdelka — razvedrilo, ampak tudi — kultura. In mirno lahko trdimo, da zaradi obiska drsalne revije marsikdo za novo leto ni kupil nove knjige ali ni šel v gledališče (to je, mimogrede povedano, mnogo cenejše).

Zato predlagamo dvoje:

v prihodnje naj dobiček odteče na oba konca, ki jima je bil denar za vstopnino odtegnjen; priteče naj torej tudi nekaj na kulturno stran. Ker pa je ta predlog (niti ne tako neumesten) za vse pametne občane vendarle nekoliko absurden, predlagamo, naj prihodnje leto naše gledališče povabi v goste Folies Bergères, zasoli vstopnino in nato srečno ter mirno pričaka novo leto.

Možnosti je torej veliko, samo odločiti se je treba, kako Slovenceu vzbuditi kulturni tek.

Antikronist